

faa er Alt i Orden, og faa er Regjeringen berettiget til at fortsætte den Gjerning, den har for sig Diebliffet, men det er efter min Formening i stærk Modstrid med Sunigrundlovens eller med vor Grundlovs Aand og Bogstav, at man fortsætter en Regjering og en Styrelse, som staar i afgjort Modstand til Folkethingets Flertal. Lad derfor Folket selv stikke et Flertal til denne Forsamling, der støtter de høie Herrer, saa ere de paa deres Plads, saa have de Ret til at være der, og Striden falder bort af sig selv.

Octavius Hansen: Naar man puffer Forklaring paa det Spørgsmaal, hvad der har bevæget de 53 Medlemmer, som forleden Dag indbragte et Forslag til Beslutning, hvorefter de vilde negte Finantsloven, faar man forskjellige Svar; vi have faaet saadanne i denne Sal. Det Svar, der for mig laa naturligt, og som ogsaa med stor Styrke er blevet fremhævet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), er det, at Regjeringen og den Side af Thinget, hvortil jeg i Diebliffet hører, ikke vil anerkjende Parlamentarismen som gjældende i vor Forsatning. Vi hørte rigtignok, at et andet æret Medlem af de 53, nemlig det ærede Medlem for Ribe (V. Holm), aldeles ikke talte om Parlamentarismen; han sagde: vi forlange ikke at styre, men vi forlange kun, at der bliver taget noget Hensyn til os. Det Samme sagde det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær), der i sit Foredrag igaar var i den Grad moderat, at han, hvad jeg endnu aldrig har oplevet, ikke blev kaldt til Orden af den ærede Formand. Han talte ligeledes om, at hvad de 53 vilde, kun var, at der skulde tages Hensyn til dem. Vi have nu imidlertid i det Foredrag, den ærede sidste Taler holdt, hørt, hvad det egentlig er, der har bevæget de 53 Herrer til at ville stemme imod Finantsloven, til at ville gjøre et Skridt, hvorom der endnu aldrig før her har været Tale. Grunden blev forleden Dag ganske forbigaaende antydet af det ærede Medlem for Veile (Th. Nielsen), men da han nævnte det paagjældende Ord, som nu er blevet gjentaget af det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgfreds (Chr. Pedersen), troede jeg oprigtig talt, at det var en lille Fortællelse. Han nævnte nemlig ogsaa Ordet Menneskerettighederne, og vi have nu hørt, at det, som de 53 anse for at berettigg dem til at stemme imod Finantsloven, er, at vi i Aaret 1873 ikke kunne faae Menneskerettighederne anerkjendte her i Danmark. Jeg troede, mine Herrer, at dette Spørgsmaal om Menneskerettighederne var et forældet Spørgsmaal, som man siden den første franske Revolution var kommet ud over; jeg har fulvævet i den Tro, at Menneskerettighederne vare fuldstændig anerkjendte, og at vi ved Grundloven havde faaet fuldstændig Garanti for Menneskerettighederne, men nu høre vi, at det, som i dette

Diebliff kan berettigg til at stemme imod Budgettet, er, at Ministeriet ikke vil anerkjende Menneskerettighederne. Da imidlertid det ærede Medlem nærmere skulle forklare dette, nævnte han rigtignok ganske mærkværdige Exempler paa de Menneskerettigheder, som han mente bleve tilfidsatte. Han talte saaledes om den kommunale Selvstyrelse, og fordi man ordner de kommunale Forhold paa en eller anden Maade, kræver man altsaa derved Menneskerettighederne. Man gjør det da ganske vist ogsaa, naar man ordner de politiske Forhold paa en vis Maade, og saaledes kan Svadsomhelt blive en Krænkelse af Menneskerettighederne. Det ærede Medlem nævnte som et andet Exempel, at Kommunerne ikke kunde komme til at deltage i Prævalgene paa den Maade, som den Side, hvortil han hører, ønskede; dette skulde ligeledes være en Krænkelse af Menneskerettighederne. Jeg troede vel, at det var en Krænkelse af Menneskerettighederne, naar hvert enkelt Menneske ikke havde Lov til at raadsføre sig i aandelige som i verdslige Anliggender med hvem, han vilde; men det er ikke det, hvorom der er Tale. Spørgsmaalet er, om Kommunen skal have større eller mindre Indflydelse paa Valget af sin Præst, og det, at Kommunen ikke har en saadan Ret, siger det ærede Medlem er en Krænkelse af Menneskerettighederne. For mig staar Sagen saaledes, at der skal være særdeles paatrængende Grunde tilstede, for at man kan være berettiget til at bruge et Middel som det, hvorom der her er Spørgsmaal; at man ligesom skal befinde sig i Nødværgetilfælde for at være berettiget dertil. Jeg yttede forleden Dag, da vi talte om Forslaget til Beslutning, at Finantslovens Negtelse var et næsten revolutionært Middel. Jeg sagde ikke, at det var et revolutionært Middel, saaledes som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) yttrede; jeg har aldrig, som det ærede Medlem vilde paadutte mig, villet sige at det i sin Form er et illegalt Middel. Der staar ganske vist i Grundlovens § 49, at Finantsloven skal vedtages af Rigsdagen, og altsaa har baade Folkethinget og Landstyinget en legal Ret til under visse Omstændigheder at negte Finantsloven; men naar vi skulle undersøge Karakteren af de Forudsætninger, der kunne give en virkelig Berettiggelse til at negte Finantsloven, siger jeg, at disse Forudsætninger omtrent ere af samme Beskaffenhed som de, der maa være tilstede, for at et Folk, der ikke har konstitutionelle Rettigheder, kan være berettiget til at gribe til Revolution for at forsvare sig. For at det skal være berettiget at negte Finantsloven, mener jeg, at der fra Regjeringens Side maa foreligge positive Brud paa Loven eller paa Forsatningen, eller at der maa foreligge Misbrug af tidligere Bevillinger, saaledes at man ikke tror at kunne forsvare at bevilge disse Ministre Penge. Man kan vel ogsaa tænke sig andre Tilfælde, navnlig, at Ministeriet